

Arrest

nr. 118 721 van 11 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugnrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 11 februari 2014 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 5 februari 2014 met vlucht AT832 op de luchthaven te Zaventem. Hij was in het bezit van een Nigeriaans paspoort en een Italiaanse verblijfstitel. Door de met grenscontrole belaste autoriteiten werd evenwel vastgesteld dat verzoeker door de Franse autoriteiten werd gesignaleerd als een persoon aan wie de toegang tot de Schengenruimte dient te worden ontegd.

Deze signalering werd doorgevoerd ingevolge een veroordeling die werd uitgesproken door een Franse rechtbank wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en onwettig verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 februari 2014 een beslissing tot teruggrijving. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 05/02/2014 om 15.49 uur, aan de grensdoorlaatpost ZAVENTEM

werd door ondergetekende, [R.C.] Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam [J.] voornaam [B.]

geboren op 20.07.1986 te Ondo geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Nigeria wonende te Italië

houder van het document NIGERIAANS PP nummer [...]

afgegeven te ROME op : 26.07.2012

[...]

afkomstig uit CASABLANCA MOHAMED V Met Royal Air Maroc (AT832) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

*Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 90)2
in het SIS , reden van de beslissing: Frankrijk - 0006.010151741117100000001.01.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien op 11 februari 2014, om 16 u 40.

Verweerder bevestigt voorgaande gegevens.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering is aangetoond en dient te worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het vierde protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden, die niet

reeds in het verdrag en in het eerste aanvullend protocol daarbij zijn opgenomen, ondertekend te Straatsburg op 16 september 1963 en goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: het vierde aanvullend protocol) en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

Verzoeker betoogt dat hij over een geldig paspoort en een geldige Italiaanse verblijfstitel beschikt en bijgevolg, gelet op artikel 2 bij het vierde protocol en artikel 12 van het BuPo-Verdrag, gerechtigd is om zich vrij te verplaatsen op het Schengengrondgebied.

De Raad merkt op dat artikel 2 van het vierde protocol en artikel 12 van het BuPo-Verdrag voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder *“die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt”*. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij zich niet rechtsgeldig op het Belgisch gebied bevindt en dus niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen. Voormelde verdragsbepalingen laten daarenboven toe om de vrijheid van verplaatsing te beperken via de wet indien dit nodig is in het belang van 's lands veiligheid of van de openbare veiligheid, ter handhaving van de openbare orde, ter voorkoming van strafbare handelingen, ter bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het feit dat verzoeker beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten die vereist zijn om te kunnen worden toegelaten tot het grondgebied impliceert daarnaast niet dat verweerder geen gebruik zou kunnen maken van de in artikel 3 van dezelfde wet voorziene mogelijkheid om hem de toegang tot het Schengengrondgebied te ontzeggen omdat hij ter fine van weigering van toegangesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen.

Waar verzoeker daarnaast voorhoudt dat de artikelen 3 en 5 van het EVRM zijn geschonden, omdat er volgens hem sprake is van een onwettige vrijheidsberoving, dient de Raad op te merken dat deze grief niet gericht is tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing doch tegen de hem ter kennis gebrachte beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Zijn kritiek is derhalve niet nuttig. Louter ten overvloede wenst de Raad er daarenboven nog op te wijzen dat verzoeker, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tegen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats enkel een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, bijgevolg zelfs geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet *sensu lato*.

Verzoeker stelt nog dat de bestreden beslissing een disproportionele schending van zijn privé- en gezinsleven tot gevolg heeft maar toont dit niet in concreto aan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet worden geduïd dat de motieven in rechte en in feite waarop de beslissing tot terugdrijving is gesteund eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Verweerder heeft duidelijk aangegeven, in toepassing van artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren omdat hij door de Franse autoriteiten werdesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem als een persoon aan wie de toegang tot het Schengengrondgebied dient te worden ontzegd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Het gegeven dat verweerder de taalwetgeving heeft gerespecteerd en gebruik heeft gemaakt van een modelformulier om de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen doet, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen aangeven, geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekers stelling dat verweerder niet de precieze reden heeft vermeld waarom de Franse autoriteiten hem hebben geseind geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat er een motiveringsgebrek zou zijn. In dit verband moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven dienen te worden weergegeven. Ook verzoekers bewering – die in strijd is met de verklaringen die hij aflegde bij de met grenscontrole belaste diensten – dat hij nooit in Frankrijk heeft verbleven dat hij nooit poogde toegang te krijgen tot het Franse grondgebied en dat hij zelfs niet probeerde om een visum aan te vragen om naar Frankrijk te kunnen reizen leidt niet tot de vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

In zoverre verzoeker met zijn betoog lijkt te willen aangeven dat het motief waarop de bestreden

beslissing is gesteund niet correct is moet worden gesteld dat dit motief steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken en dat verweerder niet gehouden is om correctheid van een seining die gebeurde door een andere lidstaat in twijfel te trekken indien hiertoe geen aanleiding bestaat.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Er moet in deze zaak daarenboven ook worden gesteld dat verzoeker eveneens in gebreke blijft aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker beperkt zich immers tot het stellen dat hij een aantal dringende zaken moet regelen in Italië, zonder dit echter verder te preciseren en tot de bewering dat hij psychisch geraakt wordt door de situatie waarin hij door het optreden van verweerder werd gebracht, zonder dat evenwel blijkt dat dit aanleiding geeft tot enige schade die moeilijk te herstellen is.

Er is derhalve aan geen van beide in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden voldaan, zodat de vordering niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK